ad eū ego et pr̄ : ⁊ hītabis apd̄ eū.
Veniēꝰ ⁊ hītabimꝰ plālis ē nūs.
qꝛ p̄dcm̄ ē ego et pr̄. id ē filiꝰ et pr̄.
q̄ relatīe ad īuicē dicūr. Aliqn̄ latet
oīo sic in genesi. Faciamꝰ hoīez ad
ymaginē ⁊ silitudinē nr̄az. Et fa
ciamꝰ et nr̄az pluralit̄ dcm̄ ē : ⁊ n̄
ex relatiꝰ accipi nō opꝫ. Nō eī
vt facerēt dii. ad ymaginē ⁊ silit̄ne
deoꝝ : s3 ut facerēt pr̄ et fiꝰ ⁊ sp̄s s̄.
Ad ymaginē g̅ pr̄is et filii ⁊ sp̄s
sc̄i vt subsisteret hō ymago dei : dē
āt trinitas. S3 qꝛ nō oīmodo eq̄l'
fiebat illa ymago dei. tanq̄ non
ab illo nata. s3 ab eo c̄ata huiꝰ rei
significāde cā. ita ymago ē ut ad yma
ginē sit. id ē nō equat̄ paritate. s3 quadā silitudie accedit. Nō
eī locoꝝ intuallis. s3 silitudīe acce
dit̄ ad deū : et dissilitudīe recedit̄
ab eo. Sunt eīn qui ita distiguūt
vt ymaginē velīt eē filiū : hoīez
vō nō ymaginē. s3 ad ymaginē.
Refellit āt eos aplꝰ dicēs. Vir q̄
dē nō debꝫ velare caput. cū sit y
mago et glā dei. Nō dixit ad yma
ginē : s3 ymago. Que tn̄ ymago cū
alibi dr̄ ad ymaginē. nō q̄i ad filiū
dr̄ : que ymago equal' ē pr̄i. Alioqn̄
nō diceret. ad ymaginē nr̄az. Quō eī
nr̄az : cū filius solus pr̄is yma
go sit. S3 ppt̄ ipare vt dixi sili
tudinē dictū ē hō ad ymaginē. et
ideo nr̄az vt ymago trinitatis eēt
hō. nō trinitati eq̄lis. sꝫ filiꝰ pr̄i.

s3 accedēs sicut dcm̄ ē quadā silit̄ne :
sic in distātibꝫ q̄dā significat̄ vicini
tas. nō loci. s3 cuiusdā imitacōis. Ad
hoc eī q̄ dr̄. Reformamini in nouitate
mētis vr̄e. Quibꝫ ite dicit. Estote ita
qꝫ imitatores dei : sic filii dilectissimi.
Nouo eī hoī dr̄ q̄ renouat̄ in ag
nitiōe dei s3m ymaginē eiꝰ q̄ crea
uit oīa. Aut si ita placet ppt̄ dis
putādi necītatē eciā exceptis noībꝫ re
latiuis plālē num admittē. ut v
no noīe rn̄deat̄. cū q̄rit̄ quid tria.
et dicē tres s̄bas sil' psonas. nulle
moles aut interualla cogitent̄. nulla
distācia q̄ntulecūqꝫ dissilitudinis.
aut ubi intelligat̄ aliud alio vel pau
lominꝰ quocūqꝫ mō mīꝰ eē aut alio.
ptāti : neqꝫ p sōn sit ɔfusio. nec tal'
distinctio qua sit ipar aliq̄d. Qd' si
intellectu capi nō p̄t. fide teneat̄ : do
nec illucescat in cordibꝫ ille q̄ ait p
ꝓphetā. nisi credideritis nō intelligetis.

Incipit plogus in libꝝ octauū

D iximꝰ alibi
ea dici p̄pe in illa
trinitate distincte.
ad singlas p sōs
ptinētia. q̄ relatīe
dicūr ad īuicē. sic̄
pr̄ et filiꝰ. et utriusqꝫ donū sp̄s sc̄s.
Nō eī pr̄ trinitas. aut filiꝰ trinitas :
aut donū trinitas. Qd' vō ad se dicūr
singli nō dici plālit̄ tres. sed ipsā
trinitatē vnū : sic̄ ds̄ pr̄. ds̄ filius. ds̄
sp̄s sc̄s. Bonus pr̄. bonꝰ filiꝰ. bonꝰ

spiritus sanctus. Et omnipotens pater, omnipotens filius, omnipotens spiritus sanctus. Nec tamen tres dii, aut tres boni, aut tres omnipotentes, sed unus deus bonus omnipotens ipsa trinitas: et quicquid aliud non ad invicem relative, sed ad se singuli dicuntur. Hoc enim secundum essentiam dicuntur, quia hoc est ibi esse quod magnum esse, quod bonum, quod sapientem esse, et siquid aliud ad se unaquaeque ibi persona vel ipsa trinitas dicitur. Ideoque dicuntur tres personae vel tres substantiae, non ut aliqua intelligatur diversitas essentiae, sed ut vel uno aliquo vocabulo responderi possit cum dicitur quid tres, vel quid tria. Tantamque esse aequalitatem in ea trinitate, ut non solum pater non sit maior quam filius quod attinet ad divinitatem, sed nec pater et filius simul maius aliquid sint quam spiritus sanctus. Aut singula quaeque persona quaelibet trium minus aliquid sit quam ipsa trinitas dicta sunt haec. Et si saepius versando repetantur, familiarius quidem innotescunt. Sed et modus aliquis adhibendus est. Deoque supplicandum devotissima pietate, ut intellectum aperiat, et studium contentionis absumat, quo possit mente cerni essentia veritatis sine ulla mole, sine ulla mutabilitate. Nunc itaque in quantum ipse adiuvat creator mire misericors attendamus haec quae modo interiore quam superiora tractavimus, cum sint eadem, servata illa regula, ut quod intellectui nostro nondum eluxerit, a firmitate fidei non dimittatur.

De differentia magnitudinis trinitatis, quia non est plus ipsa trinitas quam singula persona. Capitulum ii.

Dicimus enim non esse in hac trinitate maius aliquid duas aut tres personas quam unam earum. Quod non capit consuetudo carnalis, non ob aliud nisi quia vera quae creata sunt sentit ut potest, veritatem autem ipsam qua creata sunt non potest intueri. Nam si posset, nullo modo esset lux ista corporea manifestior quam hoc quod diximus. In substantia quippe veritatis quoniam sola vere est, non est maior aliquid nisi quod verius est. Quicquid autem intelligibile atque incommutabile est, non est aliud alio verius, quia aeque incommutabiliter aeternum est: nec quod ibi magnum dicitur aliunde magnum est quam eo quo vere est. Quapropter ubi magnitudo ipsa veritas est: quicquid plus habet magnitudinis necesse est plus habeat veritatis. Quicquid ergo plus veritatis non habet: nec etiam plus habet magnitudinis. Porro quicquid plus habet veritatis profecto verius est: sicut maius est quod plus habet magnitudinis. Hoc ergo ibi est maius quod verius. Non autem verius est pater et filius simul quam singulus pater aut singulus filius. Non est ergo maius aliquid utrumque simul quam singulum eorum. Et quoniam aeque vere est etiam spiritus sanctus, nec pater nec filius simul maius aliquid est quam ipse, quia nec verius. Pater quoque et spiritus sanctus simul quoniam veritate non superant filium: non enim verius sunt, nec magnitudine superant: atque ita filius et spiritus sanctus simul tam magnum aliquid sunt quam pater solus, quia tam vere sunt. Sic et

ipsa trinitas tam magnum est: quam una
quaeque ibi persona. Non enim ibi maior
est quam verior non est. ubi est ipsa veritas
magnitudo: quia in essentia veritatis hoc est
verum esse quod est esse. Quod ergo ibi eque verum
est: etiam eque magnum sit necesse est.
In corporibus autem fieri potest ut eque ve
rum sit hoc aurum atque illud. sed maius
sit hoc quam illud: quia non eadem est ibi
magnitudo quae veritas. aliudque illi
est aurum esse. aliud magnum esse. De es
sentia trinitatis non corporea vel mutabili
[S]ic et deceat cogitari. c. ii.
in animi natura secundum quod dicitur mag
nus animus. non secundum hoc dicitur verus animus.
Animum enim verum habet etiam qui non est magnanimus
quandoquidem corporis et animi essentia non est ipsius
veritatis essentia: sicuti est trinitas
deus unus solus. magnus verus verax
veritas. Quem si cogitare conamur quan
tum sinit et donat. nullus cogitetur per
locorum spacia contractus vel complexus
quasi trium corporum. nulla compage iunctu
re sicut tricorporem gerionem fabule
fingunt. Sed quicquid animo tale occurrerit
ut maius sit in tribus quam in singulis.
minusque in uno quam in duobus: sine ul
la dubitatione respuatur. Ita enim re
spuitur omne corporeum. In spiritualibus autem
omne mutabile quod occurrerit: non pu
tetur deus. Non enim parve noticie pars
est. cum de profundo isto in illam summi
tatem respiramus: si antequam scire pos
simus quid sit deus. possumus iam scire quid
non sit. Non enim est certe nec terra

nec celum. nec quasi terra et celum. nec tale aliquid
quale videmus in celo. nec quicquid tale vi
demus vel est fortassis in celo: nec si auge
as ymaginatione cogitationis lucem
solis quantum potes sive quo sit maior.
quo clarior sit. milies tamen vel innume
rabiliter. neque hoc est deus. Nec sicut cogitantur
angeli mundi spiritus celestia corpora inspi
rantes. atque ad arbitrium quo serviunt
deo mutantes atque versantes. Neque si
omnes cum sint milia milium in unum col
lati unus fiant: nec tale aliquid deus est.
Nec si eosdem spiritus sine corporibus cogites
quod quidem carnali cogitationi difficilli
mum est: ecce vide si potes o anima pre
gravata corpore quod corrumpitur. et onusta
terrenis cogitationibus multis et variis.
Ecce vide si potes. Deus veritas est. Hoc enim
scriptum est: quoniam deus lux est. Non quo isti
oculi vident. sed quo videt cor cum audit.
veritas est. Noli querere quid sit veritas. Sta
tim enim se opponent caligines ymaginum
corporalium et nebula fantasmatum: et per
turbant serenitatem que primo ictu dilux
it tibi cum dicerem veritas. Ecce in ipso primo
ictu quo velut coruscatione perstringeris.
cum dicitur veritas: mane si potes. Sed non
potes: relaberis in ista solita atque terrena.
Quo tandem pondere queso relaberis: nisi
sordium contractarum cupiditatis visco et
peregrinationis erroribus? De vero su
mo et uno bono. Capitulum iii.
[E]cce iterum vide si potes.
Non amas certe nisi bonum. quia bona
est terra altitudine montium et temperamento

colliū. et planicie cāpoꝝ. et bonū
ꝑdiū. amenū et fertile. et bō domꝰ
paribꝫ mēbris disposita. ⁊ āpla et
lucida: et bona aīalia aīata corpa.
et bonꝰ aer modestꝰ ⁊ salubris. ⁊ bo
nus cibꝫ suauis atqꝫ aptꝰ valitu
dini. Et bō valitudo sine doloribꝫ
⁊ lassitudibꝫ: et bona facies hoīs
dimēsa ꝓpulcre ⁊ affecta hilarit. ⁊ co
lorata luculent. Et bonꝰ aīꝰ amici
ꝯsentiōis dulcedīe et amoris fide: ⁊ bo
nꝰ vir iustꝰ. et bone diuicie. qꝛ facile
expediūt. Et bonū celū cū sole et
luna et stellis suis: et boni angli
scā obia. Et bō locutio suauit do
cēs. ⁊ ꝯgruēt mouēs audiētē: et
bonū certamē canoꝝ nūis et se
tenciis graue. Quid plura. Bonū hoc:
et bonū illd. Tolle hoc et illud. ⁊
vide ipm bonū si potes. Ita deū vi
debis. nō alio bono bonū: sꝫ bonū
oīs boni. Neqꝫ eī in his oībꝫ bonis
vel q̄ ꝯmeōraui. uł q̄ alias cernūtur
siue cogitant. dicerēmꝰ aliud alio meliꝰ
cū vere iudicamꝰ. nisi eēt nobis ipressa no
tio ipiꝰ boni sm qd et ꝓbarēꝰ aliqd
⁊ aliud alio ꝓponēmꝰ. Sic amādus deꝰ
nō hoc et illud bonū. sꝫ ipm bonū. Quere
dū eī bonū aīe. nō cui supuolitet
iudicādo. sꝫ cui hereat amādo. Et qd
hoc nisi deus? Nō bonꝰ aīmꝰ. aut bonꝰ
anglꝰ. aut bonū celū: sꝫ bonū bonū
Sic eī forte faciliꝰ aduertit. qd veli
dicere. Cū eī audio vbi gra. qd dicit
aīꝰ bonꝰ. sicut duo vba sūt. ita ex eis

vbis duo qdā intelligo: aliud quo
aīꝰ. aliud quo bonꝰ. Et qde ut aīmꝰ
eēt: nō egit ipē aliqd: nō eīm iā erat
q ageret ut eēt. Ut aūt sit bonꝰ aīꝰ
in deo agendū eē volūtate: non
qꝛ id ipm quo aīꝰ ē. nō est aliqd
boni. iā vnde iā dr ⁊ verissime dr
corpe melior: sꝫ id nōdū dr bonꝰ
animꝰ. qꝛ restat ei actio volūtatis
qua sit ꝑstātior. Quā si neglex
erit iure culpat: iteqꝫ dr. nō bonꝰ
aīꝰ. Distat eī ab eo q hoc agit.
Et qꝛ ille laudabilis: ꝓfecto iste qui
hoc nō agit vituꝑabilis ē. Cū
vero agit hoc studio. et fit bonꝰ aīꝰ
nisi se ad aliqd ꝯuertat. qd ipē nō ē
nō pt hoc assequi. Quo se aūt ꝯuer
tit ut fiat bonꝰ animꝰ nisi ad bonū
cui hoc amat ⁊ appetit ⁊ adipiscitur.
Unde si se rursus auertat. fiatqꝫ
nō bonꝰ. hoc ipo quo se auertit a
bono. nisi maneat in se illd bonū
vnde se auertit: nō ē quo se iterū si
voluit emēdare ꝯuertat. Quapp
nulla eēnt mutabilia bona: nisi eēt in
ꝯmutabile bonū. Cū itaqꝫ audis
bonū hoc. bonū illd. q possūt ali
as dici eē nō bona. si potueris si
ne illis q̄ ꝑticipatiōe boni bona sūt:
ꝑspicere ipm bonū cuiꝰ ꝑticipa
tione bona sūt. siml eī et ipm itelligis
cū audis hoc aut illud bonū. Si ergo
potueris illis detractis ꝑ seipm ꝑ
spicere bonū. ꝑspexeris deū. et si
amore inheseris ꝯtinuo beatificabis.

pudeat autem cum illa non amauerit nisi
quia bona sit. eius inherendo non amare bo
num ipsum unde bona sit. Illud etiam quod
animus tantum quia est animus. etiam nondum eo mo
bonus quo se conuertit ad incommutabile
bonum. sed ut dixi tantum animus. cum ita no
bis placet ut etiam omni eum luci cor
poree cum bene intelligimus preferamus:
non in seipso nobis placet. sed in illa
arte qua factus est. Unde enim approbatur
factus: ubi uidetur fuisse faciendus. Hec
est ueritas et simplex bonum. Non est enim
aliud quam ipsum bonum. ac per hoc etiam
summum bonum. Non enim minui uel au
geri bonum potest: nisi quod ex alio bono
bonum est. Ad hoc se igitur animus conuer
tit ut bonus sit: a quo habet ut animus sit.
Tunc ergo uoluntas nature congruit. ut perfi
ciatur in bono animus. cum illud bonum
diligitur conuersione uoluntatis. unde est
et id quod non amittitur nec auer
sione uoluntatis. Auertendo enim se
a summo bono: amittit animus ut
sit bonus animus. non autem amittit ut sit
animus. cum et hoc iam bonum sit corpore
melius. Hoc ergo amittit uoluntas:
quod uoluntas adipiscitur. Iam enim erat
animus qui conuerti ad id uellet a quo erat.
Qui autem uellet esse antequam esset. nondum
erat. et hoc est bonum nostrum. ubi uide
mus utrum esse debuit. aut debeat quicquid esse
debuisse aut debere comprehendimus. et
ubi uidemus esse non potuisse nisi esse
debuisset. quicquid etiam quomodo esse debu
erit comprehendimus. Hoc ergo bonum

non longe positum ab unoquoque nostrum. In
illo enim uiuimus mouemur et sumus. De
dilectione in deum per fide

Sed dilectione standum est. Capitulum iiii.
ad illud et inherendum illi. ut presente
perfruamur a quo sumus. quo absente nec
esse possumus. Cum enim per fidem adhuc ambulamus
non per speciem. nondum utique uidemus deum. sicut
idem ait. facie ad faciem. Quem tamen nisi iam
nunc diligamus: numquam uidebimus. Sed quis di
ligit quod ignorat? Sciri enim aliquid
et non diligi potest. diligi autem quod nescitur
quero utrum possit? quia si non potest nemo
diligit deum antequam sciat. Et quid est
deum scire? nisi eum mente conspicere. fir
meque percipere? Non enim corpus est:
ut carneis oculis inquiratur. Sed et priusquam
ualeamus conspicere atque percipere deum.
sicut conspici atque percipi potest. quod mundis cor
dibus licet. beati enim mundi cordes: quoniam
ipsi deum uidebunt: nisi per fidem diligatur.
non poterit cor mundari. quo ad eum uiden
dum aptum sit et ydoneum. Ubi sunt enim
illa tria propter que in animo edificanda om
nium diuinorum librorum machinamenta
consurgunt. fides. spes. caritas. nisi in
animo credente quod non uidet. et sperante
atque amante quod credit. Amatur ergo
et quod ignoratur: sed tamen creditur. Nimi
rum autem cauendum est. ne credens animus
id quod non uidet. fingat sibi aliquid quod
non est. et speret diligatque quod falsum est.
Quod si fit non erit caritas de corde pu
ro et conscientia bona et fide non ficta: que finis
precepti est sicut idem apostolus ait. Necesse est

autem cum aliqua corporalia lecta vel audita que non videmus credimus, fingat sibi animus aliquid in liniamentis formisque corporum sicut occurrerit cogitanti, quod aut verum non sit, aut etiam si verum est quod rarissime potest accidere, non hoc tamen ut fide teneamus quicquam prodest, sed ad aliud aliquid utile quod per hoc insinuatur. Quis enim legentium vel audientium que scripsit apostolus Paulus vel que de illo scripta sunt non fingat animo et ipsius apostoli faciem, et omnium quorum ibi nomina commemorantur? Et cum in tanta hominum multitudine quibus ille littere note sunt alius aliter liniamenta figurasque illorum corporum cogitet, quis propinquius et similius cogitet utique incertum est. Neque enim ibi occupatur fides nostra qua facie corporis fuerint illi homines, sed tantum quia per dei gratiam ita vixerunt et ea gesserunt que scriptura illa testatur: hoc utile est credere et non desperandum sed appetendum. Nam et ipsius facies dominice carnis innumerabilium cogitationum diversitate variatur et fingitur, que tamen una erat quecumque erat. Neque in fide nostra quam de domino nostro Ihesu Christo habemus illud salubre est quod sibi animus fingit, longe fortasse aliter quam se res habet: sed illud quod secundum speciem de homine cogitamus. Habemus enim quasi regulariter infixam nature humane notitiam, secundum quam quicquid tale aspicimus statim hominem esse cognoscimus vel hominis formam.

De incarnationis sacramento. c. v.

Secundum notitiam cogitatio nostra informatur cum credimus pro nobis deum hominem factum ad humilitatis exemplum: et ad demonstrandum erga nos dilectionem dei. Hoc enim nobis prodest credere et firmum atque inconcussum corde retinere, humilitatem qua natus est deus ex femina, et a mortalibus per tantas contumelias perductus ad mortem, summum esse medicamentum quo superbie nostre sanaretur tumor, et altum sacramentum quo peccati vinculum solveretur: sed et virtutem miraculorum et ipsius resurrectionis, quoniam novimus quid sit omnipotentia, de omnipotenti deo credimus, et secundum species et genera rerum vel natura insita vel experientia collecta de factis huiusmodi cogitamus, ut non sit ficta fides nostra. Neque enim novimus faciem virginis Marie ex qua ille a viro intacta, nec in ipso partu corrupta mirabiliter natus est: nec quibus membrorum liniamentis Lazarus, nec Bethaniam, nec sepulcrum lapidemque illum quem removeri iussit cum eum resuscitatum vidimus, nec monumentum novum excisum in petra unde ipse resurrexit, nec montem Oliveti unde ascendit in celum. Neque omnino scimus quicumque ista non vidimus an ita sint ut ea cogitamus: immo vero probabilius existimamus ita non esse. Namque cum aut loci vel facies hominis vel cuiuslibet corporis eadem occurrit oculis nostris que occurrebat animo cum eam priusquam videremus cogitabamus: non parvo miraculo movemur. Ita raro et pene numquam accidit. Et tamen ea firmissime credimus: quia

secundum ſpecialem generalemque notitiam que certa
nobis est cogitamus. Credimus enim in dominum
ihesum christum natum de virgine que maria
vocabatur. Quid ſit autem virgo et quid
ſit naſci et quid ſit nomen proprium
non credimus ſed prorſus nouimus. Utrum
autem illa facies marie fuerit que occurrit
animo cum iſta loquimur aut recordamur nec
nouimus omnino nec credimus. Itaque hic ſal
ua fide licet dicere: forte talem habebat
faciem, forte non talem. Forte autem de vir
gine natus est christus: nemo ſalua fide
christiana dixerit. Quapropter quoniam tri
nitatis eternitatem et equalitatem et v
nitatem quantum datur intelligere cupimus
prius autem quam intelligamus credere debemus:
vigilandumque nobis est ne ficta ſit fi
des nostra. eadem quippe trinitate fruendum
est ut beate viuamus. Si autem falſum de illa
crediderimus: inanis erit ſpes et non
caſta caritas. Quomodo igitur eam trinitatem
quam non nouimus credendo diligamus?
An ſecundum ſpecialem generalemve notitiam
ſecundum quam diligimus apoſtolum paulum
qui etſi non ea facie fuit que nobis occur
rit de illo cogitantibus et hoc penitus
ignoramus: nouimus tamen quid ſit homo.
Ut enim longe non eamus hoc ſumus.
et hunc eum fuiſſe, et animam eius corpori
copulatam mortaliter vixiſſe mani
feſtum est. Hoc ergo de illo credimus quod
inuenimus in nobis ſecundum ſpeciem uel genus:
quo humana omnis natura pariter continetur.
Quid autem de illa excellentia trinitatis
ſiue ſpecialiter ſiue generaliter nouimus

quaſi multe ſint tales trinitates quarum aliquas ex
perti ſumus. ut per regulam ſimilitudinis impreſ
ſam uel ſpecialem uel generalem notitiam illam
quoque talem eſſe credamus: atque ita rem quam
credimus et nondum nouimus ex parilitate
rei quam nouimus diligamus? Quod utique
non ita est. An quemadmodum diligimus in
domino ihesu christo quod reſurrexit a mortuis.
quamuis inde neminem unquam reſurrexiſſe vi
derimus: ita trinitatem quam non videmus
et qualem nullam unquam vidimus poſſumus crede
do diligere? Sed quid ſit viuere et quid ſit
mori utique ſcimus: quia et viuimus et mor
tuos ac morientes aliquando vidimus. atque
experti ſumus. Quid est autem aliud reſurgere
niſi reuiuiſcere? id est a morte ad vitam re
dire? Cum ergo dicimus et credimus eſſe trini
tatem nouimus quid ſit trinitas: quia nouimus
quid ſint tria. Sed non hoc diligimus. Nam
id ubi volumus facile volumus facile
habemus ut alia omittam. uel micando
digitis tribus. An vero diligimus non
quod omnis trinitas. quod ſed quod trinitas deus?
Hoc ergo diligimus in trinitate quod deus est.
Sed deum alium nullum vidimus aut nouimus:
quia unus est deus ille ſolus quem nondum vi
dimus. et credendo diligimus. Sed ex qua
rerum notarum ſimilitudine uel comparatione cre
damus. quo etiam nondum notum deum dili
gamus. hoc queritur. Cl'o i ſtis qb no

Redi uidius diligas. c. vi.
ergo mecum: et conſideremus cur
diligamus apoſtolum. Numquid propter huma
nam ſpeciem quam notiſſimam habemus. eo quod
credimus eum hominem fuiſſe? Non utique.

Aliogn nc no est: qndo qde ille ho
ia no e. Aia em eius a corpe separata
e. s; id qd amamus i illo. et nc viue
credimus. Amamus ei aim iustu. Ex q
ergo gnali ul spali regla: n qr sciam
et qd sit aims. 7 qd sit iusts. Et
aims quide qd sit. no icgrue nos
dicimus ideo nosse: qr et nos hemus aim.
Neqz ei vnqm oculis vidimus. 7 ex similitu
die visorum plimorum notionem gnalem
spalem ue pcepimus: s; pocius vt dixi.
qr nos habemus. Qd ei tam itime scit
seqz ipm ee sentit qz id quo et cetera
sciunt. id e ipe aims. Nam 7 motus
corpm qbz pt nos alios viue sentims
ex nra similitudie agnoscimus: qr 7 nos
ita mouemus corpus viuedo. sicut
illa corpa moui aduitimus. Neqz ei
corpus viuu mouet apit ulla vi
a oclis nris ad videndu aim. re que
oculis videri no pt. s; illi moli ad
iesse sentimus qle nob iest ad moue
du sitr mole nram. qd e vita 7 aia.
nz qi huane prudentie 7 rombz ppriu
e. Et bestie qppe sentiut viue
no tm seipas. s; et iuice atqz alte
utrz et nosipos. nec aias nras vi
det. s; ex motibz corpis: idqz stati
7 facilie quada 9spiratioe natali.
Aim igr culibz ex nro nouimus: 7 ex
nro credimus que no nouimus. No
em tm sentims aim: s; etia scie
possumus qd sit aius 9sidatione nri.
Habemus em aim. s; quid sit iusts
vnde nouimus. Dixeramus ei aptz

nos no alia cam dilige: n qr sit iu
stus animus. Nouimus g et qd sit iu
stus: et qd sit aius. Sz qd sit aims
ut [illegible] e: nouimus ex nob. In est
ei aius nob. Qd at sit iustus.
vn nouimus: si iusti no sumus.
Qr si neo nouit qd sit iusts. n q
iusts e: neo diligit iustu n iusts.
No ei pt dilige que iustu ee cre
dit. ob hoc ipm qa iustu ee cred.
si qd sit iusts ignorat: sm qd
supius demostrauimus nemine
dilige qd credit 7 no videt. n
ex aliq regla notie gnalis ul spe
cialis. At p hoc si no diligit iu
stu n iusts: quo volet qsqz iusts
ee. q nondu est. No em volt
qsqm ee qd no diligit. Vt at
sit iusts q nond est. volet utiqz
ee iusts. Vt at velit diligit iu
stu. Diligit g iustu. et q nodu
iusts e. Dilige at iustu no pt:
si qd sit iusts ignorat. Pinde
nouit qd sit iusts: et q nond e.
Vbi ergo nouit. Nu oculis vidit
ul ullu corpus iustu vel albu
ul nigru. ul quadru ul rotudu.
Qs hoc dixit. At oclis no vidit
n corpa: iustu at in hoie no e
n aims. Et cu ho iusts dr: ex aio
dr. no ex corpe. Est ei queda pl
critudo animi iusti. q pulchri
st hoies pleriqz. et q corpe distor
ti ul deformes st. Sic at animus
no videtur oclis: ita n pulcritudo.

Unde ergo novit quid sit iustus qui non
dum est. atque ut sit diligit iustum. An
signa quaedam per motum corporis eminicant
quibus ille aut ille homo esse iustus apparet?
Sed unde novit illa signa esse animi
iusti nesciens quid omnino sit iustus? No
vit ergo. Sed ubi novimus quid sit iustus
cum etiam iusti nondum sumus? Si extra
nos novimus, in corpore aliquo novimus.
Sed non est ista res corporis. In nobis igitur
novimus quid sit iustus. Non enim ali
bi hoc invenio cum quaero ut hoc eloquar
nisi apud meipsum. Et si interrogem a
lium quid sit iustus, apud seipsum quaerit
quid respondeat. Et quisquis hinc verum res
pondere potuit, apud seipsum quid responderet
invenit. Et cartaginem quidem cum eloqui
volo, apud meipsum quaero ut eloquar.
et apud me invenio fantasiam cartaginis.
sed eam per corpus accepi. id est per corporis
sensum. quoniam praesens in ea corpore fui. et eam
vidi. atque sensi memoriaque retinui.
ut apud me invenirem de illa verbum.
cum eam vellem dicere. Ipsa enim fantasia
eius in memoria mea verbum eius. non so
nus iste trisillabus. cum cartago no
minatur. vel etiam tacite nomen ipsum per
spatia temporum cogitatur. sed illud quod in
animo meo cerno. cum hoc trisillabum
voce profero vel antequam proferam. Sic et
alexandriam cum eloqui volo. quam num
quam vidi: praesto est apud me fantasma
eius. Cum enim a multis audissem et cre
didissem magnam esse illam urbem. sicut
mihi narrari potuit. finxi animo imagi
nem eius quam potui. et hoc est apud me verbum
eius. cum eam volo dicere antequam voce quinque sil
labas proferam. quod nomen eius fere omnibus notum
est. Quam tamen imaginem si ex animo meo
proferre possem ad oculos hominum qui alexan
driam noverunt. profecto aut omnes dicerent. non
est ipsa. Aut si dicerent ipsa est. multum mi
rarer. atque ipsam intuens in animo meo. id
est imaginem quasi picturam eius. ipsam tamen esse
nescirem. sed eis crederem qui visam tenerent.
Non autem ita quaero quid sit iustus. nec ita in
venio. nec ita intueor cum id eloquor. nec
probor cum audior. nec ita probo cum au
dio. quasi tale aliquid oculis viderim. aut ullo cor
poris sensu didicerim. aut ab eis qui ita di
dicissent audierim. Cum enim dico et sciens
dico. iustus est animus. qui scientia atque ratione
in vita sua ac moribus cuique distribuit.
non aliquam rem absentem cogito. sicut carta
ginem. aut fingo ut possum sicut alexandriam.
sive ita sit sive non ita. sed praesens quiddam
cerno. et cerno apud me. et si non sum ipse
quod cerno. multi si audiant approbabunt.
Et quisquis me audit. atque scienter appro
bat apud se. et ipse hoc idem cernit. etiam
si non sit et ipse quod cernit. Iustus vero cum id
dicit. id quod ipse est cernit et dicit. Et u
bi iam ipse cernit: nisi apud seipsum. Sed
hoc mirum non est. Ubi enim seipsum cerneret
nisi apud seipsum. Illud mirabile est ut
apud se animus videat quod alibi nusquam
vidit. et verum videat. et ipsum verum ius
tum animum videat. et sit ipse animus. et non
sit iustus animus quem apud se videt. Num
est iustus animus alius in animo nondum iusto.

Aut ſi nō ē quē ibi videt. cū videt et
dicit q̄ ſit ai̅9 iuſt9: nec alibi q̄ ī
ſe videt. cū ipe nō ſit ai̅9 iuſt9. An
illō qd̄ videt vitas ē intior ꝑ̄ñs
aiō q̄ eā valet ītueri. Nec oēs va
lent. Et q̄ ītueri valēt. hoc ēt qd̄
ītuent̄ nō oēs ſt̄. hoc ē nō ſt̄ ēt
ipi ai̅: ſic pnt vidē ac dicē qd̄ ſit
iuſt9 aim9. Qd̄ vnde ēē poterit. n̄
īhendo eidē ipi forme quā ītuent̄
ꝛ īde formēt ut ſit iuſti ai̅. nō tm̄
cernētes ꝛ dītes iuſtū ēē aim̄ qui
ſciā atq̄ rōe ī vita ac moribꝫ ſua
cuiq̄ diſtribuit. ſꝫ et ut ipſi iuſte vi
uāt. iuſteq̄ morati ſint ſua cuiq̄
diſtribuēdo: ut nemī q̄cq̄ debeat.
n̄ vt ī vicē diligāt. Et vnde īherē
illi forme n̄ amādo. Cur ḡ aliū
amam9 quē credi9 iuſtū. ꝛ nō dili
gim9 ipſā formā. ubi videm9 q̄
ſit iuſt9 ai̅9. ut ꝛ nos iuſti ēē poſſi9.
An vō n̄ et iſtā diligem9: nllo mō
eū diligēm9. quē ex iſta dilig9.
Sꝫ dū iuſti nō ſum9 mi9 eā diligi
q̄ ut iuſti ēē valea9. Hō ḡ qui cre
dit̄ iuſt9 ex ea forma ꝛ v̄itate dili
git̄ quā cernit et ītelligit ap̄d ſe
ille q̄ diligit: ipā vō forma ꝛ v̄ei
tas nō eſt quō aliūde diligat̄. Nꝫ
eī īuenim9 ād tale p̄ter ipſā. ut eā
cū incognita ē. credēdo diliga9 ex
eo q̄ iā tale ād nouim9. Quicq̄ eī
tl̄e aſpexis. ipā ē. ꝛ nō ē q̄cq̄ tale.
qm̄ ſola ipā tal' eſt: qualis ipā ē.
Qui ḡ amat hoīes aut q̄ iuſti ſt̄.

ā ut iuſti ſit amāe dꝫ. Hic eī ꝛ
ſeipꝫ amāe. ā q̄ iuſt9 ē. aut ut
iuſt9 ſit dꝫ. Sic eī diligit ꝓximū
tāq̄ ſeipꝫ. ſn̄ vllo p̄icło. Qui eī
alīt ſe diligit. ī iuſte ſe diligit:
qm̄ ſe ad hoc diligit. ut ſit ī iuſ
tus. Ad hoc ḡ ut ſit mal9. Ac
ꝑ hoc iā nō ſe diligit. Qui eī
diligit iniq̄tē. odit aiāꝫ ſuā.

Quapp̄t De v̄a dilcōe c vij.

nō ē ꝑ̄cipue videndū īhac
q̄one. q̄ de tr̄initate nob̄ ē ꝛ de cog̅n̄
cendo deo. n̄ qd̄ ſit v̄ed dilcō.
ꝑ̄mo vō q̄ ſit dilcō. Ea q̄ppe di
lcō dicēda q̄ vera ē. Alioqn̄ cu
piditas ē. atq̄ ita cupidi abu
ſiue dn̄r diligē. q̄admod̄ cupē
abuſiue dn̄r q̄ diligūt. Hec ē āt
v̄ed dilcō: ut īhentes v̄itati iuſ
te viua9. Et iō ɔtēna9 oīa mor̄
lia ꝑ aōre hoīm: quo eos volu9
iuſte viuē. Ita eī et mori ꝑ frībꝫ
vtilit̄ pati ēē potim9. qd̄ nos dō
ihs xc exo ſuo docuit. Cū eī duo
p̄cepta ſit̄. in q̄bꝫ tota lex p̄ēdet
ꝛ ꝓphē. dilcō dei ꝛ dilcō ꝓximi.
nō īmito plerūq̄ ſcp̄tā ꝑ utroq̄
vnū poīt. ſl̄ tm̄ dei. ſicuti ē i°.
Scim9 qm̄ diligētibꝫ deū oīa coo
ꝑant̄ in bōm̄. Et itꝫ. Q̄ſq̄s āt di
ligit deū. hic ɔgnit9 ē ab illo.
Et i°. Qm̄ caritas dei diffuſa ē ī
cordibꝫ nr̄is ꝑ ſpm̄ ſcm̄ q̄ dat9
ē nob̄. Et alia mlta. Qā ꝛ q̄ dili
git deū ɔſeq̄ns ē ut faciat q̄ p̄cep̄

dś. et ī tm̄ diligit. in q̄ntū facit:
Coſeq̄s ḡ ē ut et ꝓxim diligat.
qꝛ hoc p̄cepit dś. Huic tn̄ ꝓxi
dilcōꝫ ſcr̄ptura ꝯmeorat: ſic eſt
i°. Iuicē onera vr̄a poꝛtate: et ſic
adīplebitiſ legē xp̄i. Et i°. Vīs ei
lex ī vno ſmōe ꝯplet ī eo qd̄ ſcr̄p
tū ē. diliges ꝓxim tuū ſic̄ teip
ſū. Et ī euāgel°. Om̄ia q̄cūq; volūs
ut faciāt vob hoīes bō. et vos
hoc facite ill'. Hec ē em̄ lex ⁊ ꝓ
phete. Et pleraq; alia repim⁹
ī l'ris ſcīs in q̄bꝫ ſola dilcō ꝓxi ad
ꝑfcōꝫ p̄cipi videt': et taceri de di
lcōne dei: cū ī vtroq; p̄cepto lex
pēdeat et ꝓphe. Sꝫ et hoc ideo. qꝛ
q̄ ꝓxim diligit ꝯſeq̄ns ē ut ⁊ ipſā
p̄cipue dilcōꝫ diligat. Dś āt di
lcō ē. Et q̄ maet ī dilcōe in deo
maet. Coſeq̄s eſt ḡ ut p̄cipue deū
diligat. Quaꝓpt' q̄ q̄runt deū
ꝑ iſtas ꝑtates q̄ mūdo p̄ſūt vel
ꝑtibꝫ mūdi auferūt' ab eo. longeq;
iactant': nō ītervallis locoꝝ. ſꝫ
diu'ſitate affectuū. Exteri⁹ ei co
nant' ire: ⁊ īteriora ſua deſerūt
q̄bꝫ intiō ē deus. Itaq; etiā ſi ali
quā ſctāꝫ celeſtē ꝑtatē ul' audierīt
vel utcūq; ꝯgnouerīt. ſtā mag'
ei⁹ appetūt. q̄ hūana mirāt' in
fimitas. nō imitant' pietatē. qua
dīna req̄es ꝯpat'. Malūt ei ſup
be hoc poſſe. qd̄ angl's: q̄ deuote
hoc eē qd̄ āgel⁹. Nō ei ſcūs q̄ſq̄
ꝑtāte ſua gaudet. ſꝫ eius a q̄ h̄t

poſſe quicq̄ ꝯgruēter pt. ⁊ nouit potē
tius eē ꝯiūgi oīpotēti pia volūtate:
q̄ ꝓpa ꝑtāte et uolūtate poſſe qd̄ con
tremiſcāt. q̄ tīa nō pnt. Itaq; ipſe
dn̄s ih̄s xp̄s talia faciēs. ut mīītes
docēt āpliora. et tꝑalibꝫ īſolitis īte
tos atq; ſuſpēſos ad etna atq; intio
ra ꝯūtet: venite inq̄t ad me q̄ laboā
tis et onerati eſtis. et ego vos rēfiā.
tollite iugū meū ſr' vos. Et nō ait
diſcite a me q̄ triduanos mortuos
ſuſcitaē: ſꝫ ait. diſcite a me. qꝛ mitſ
ſū et hūīlis corde. Potēcioꝛ eſt em̄
⁊ tucioꝛ ſolidiſſiā hūilitas: q̄ ven
toſiſſiā celſitudo. Et ideo ſeq̄tur di
cēs. Et īuenietis reqē aīabꝫ vr̄is.
Dilcō em̄ nō īflat. et dś dilcō ē.
et fideles ī dilcōe acq̄eſcūt illi: re
uocati a ſtrepitu q̄ foris ē ad gau
dia ſilēcij. Ecce dś dilcō ē. Vtq̄d
im⁹ ⁊ cūrim⁹ in ſblimi. celoꝝ. et ꝑ
ima terraꝝ q̄rētes eū qui ē apd' nos.
ſi nos eē volu⁹ apd' eū. Cº q̄ frēꝫ
Nemo diligit ⁊ deū diligat
dicat: nō noui qd̄ c viij
diligā. Diligat frēꝫ: et diliget eā
dē dilectiōꝫ. Magis ei nouit dilec
tionē qua diligit: q̄ frēꝫ quē dili
git. Ecce iā potes notiorē deū hr̄e
q̄ frēꝫ. Plane notiorē qꝛ p̄ntiorē.
notiorē qꝛ īdiorē: notiorē qꝛ certio
rē. Amplectē dilcōꝫ deū: et dilcōe
āplectē deū. Ipā ē dilcō q̄ oēs bo
nos āgelos ⁊ oēs dei ſuos ꝯſociat
vincl'o ſctātis. noſq; et illos ꝯiū

git ĩ iuicē nob̄ ⁊ ſubiugit ſibi. Q̄nto
igr̄ ſaciores ſumꝰ a tumore ſupbie
tāto ſumꝰ dilcōne pleīores. Et q̄
ĩ deo plenꝰ ē. q̄ plenꝰ ē dilectiōe.
At eī caritatē video. ⁊ q̄ꝰ poſſū eā
mēte cſpicio: ⁊ credo ſcptur̄e dicēti
qm̄ deꝰ caritas ē. ⁊ q̄ manz ĩ caritate
ĩ deo manet. Sz cū illā video: nō in
ea video trinitatē. Imo vō vides t̄
initatē: ſi caritatē vides. Sz cōmōē
bo ſi potero: vt videas te videas. Aſſit
tm̄ ipſa ut moueam̄ caritate ad ali
qd bonū: qz cū diligiꝰ caritatē.
aīd diligentē diligimꝰ. ppt̄ hoc apz
qz diligit aīd. Ergo qd diligit cari
tas: ut poſſit et ipā caritas diligi.
Caritas eī nō eſt q̄ nō diligit. Si
aūt ſeipſā diligit. diligat aliquid
optet ut caritate ſe diligat. Sicut
eī vbū indicat aīd. ĩdicat etiā ſe
ipz. ſz nō vbū ſe ĩdicat. ni ſe aīd ĩ
dicare ĩdicet: ſic ⁊ caritas q̄de dili
git ſe. ſz ni ſe aīd diligētē diligat
nō caritate ſe diligit. Quid g̃ di
ligit caritas: ni qd caritate diligiꝰ.
Id aūt ut a pximo pueham̄ frater ē.
Dilcoz aūt frīnā q̄ntū cmēdet io
aplis attēdaꝰ. Qui diligit inq̄t
frēz ſuū in luīe manet: ⁊ ſcādalū
ĩ eo nō ē. Maīfeſtū ē qz iuſticie p
fectiōz ĩ frīs dilcōe poſuit. Nā ĩ q̄
ſcādalū nō eſt: utiqz pfcūs ē. Et
tn̄ videt̄ de dilcōe dei tacuiſſe. qd
nūqȝ faceret ni qz ĩ ipā frīna dilcōe
vult ĩtelligi deū. Aptiſſiē eī in

eadē epla paulo pꝰ ita dr̄. Dilmi
diligaꝰ ĩuicē: qz dilctō ex deo ē.
Et oīs q̄ diligit ex deo natꝰ ē: et
cognoſcit deū. Q̄ nō diligit nō cog
nouit deū: qz deꝰ dilctō ē. Iſta cō
textio ſatis apteqz declārat eandē
ipſā frīnā dilcōz. Nā frīna dile
ctio ē qua diligiꝰ ĩuicē: et quā
nō ſolū ex deo. ſz et deū eē tanta
videmꝰ autoritate pdicari. Cū g̃
de dilcōne diligiꝰ frēz. de deo dili
gimꝰ eū: nec fri pt ut eadē dile
ctioz nō pcipue diligaꝰ q̄ frēm
diligiꝰ. Vn̄ colligit duo illa p
cepta nō poſſe ſn̄ ĩuicē qm̄ qp
pe deꝰ dilcō ē. deū cte diligit:
q̄ dilcoz diligit. Dilcoz aūt nece
ē diligat: q̄ diligit frēz. Et ido
qd paulo poſt ait. nō pt deū di
ligē quē nō videt. q̄ frēz quē vi
det nō diligit: qz hec illa cā eſt
nō videndi deū qz nō diligit frēz.
Q̄ eī nō frēz diligit: nō eſt ĩ
dilcōe. Et q̄ nō eſt ĩ dilcōe. nō
ē in deo: qz deꝰ dilcō eſt. Porro
q̄ nō ē in deo. nō ē in luīe. qā
deꝰ lumē ē. ⁊ tenebre ĩ eo nō ſūt
vlle. Qui g̃ nō eſt ĩ luīe. quid
mirū ſi nō videt lumē. id ē nō
videt deū. qz ĩ tenebris ē. Fratrē
aūt videt hūano viſu: quo vidi
deꝰ nō pt. Sz ſi eū quē videt hu
mano viſu ſpūali caritate di
ligeret: videret deū q̄ eſt ipā caritas.
viſu intiore q̄ videri pt. Itaqz q̄

fr̄ez quē videt nō diligit. deū q̄
ꝓpterea nō videt. q2 d's dilc̄o ē. q̄
caret. q̄ fr̄em nō diligit? q̄mō
pt̄ diligē? Hec illa iā q̄stio mo
ueat q̄ntū caritatis fr̄i debeam'
īpendē. q̄ntū [illegible]. Incōparabilit'
pl' q̄ nob' deo. Fr̄i eīm q̄ntū no
bisipis. Nos aūt ipsos tāto mag'
diligi': q̄nto mag' diligim' deū.

Cu' ex ea forma q̄ diligit'

Ex vna iusti diligat' d's
ig' eadēq3 caritate c ix.

deū p̄m q3 diligam': s3 deū ꝓp
deū. nos aūt et p̄m ꝓpter deū.
Quid ēi est q̄so q̄ exardescam'
cū audim' et legi'. ecce nūc tp̄s
acceptabile. ecce nūc dies salutis.
nullā in quoq̄ dātes offensionē
ut nō rep̄hendat' ministiū nr̄m.
s3 ī oib3 cōmēdātes nosmetipos
ut dei ministros ī multa pacīa. ī t'
bulacoib3. ī necitatib3. ī angus
tijs. ī plagis. ī carcib3. ī sedicioi
b3. ī laborib3. ī vigilijs. ī ieiunijs
ī castitate. ī sciā. ī lōganimita
te. ī bonitate. ī spū sc̄o. ī caritate
nō ficta. in ūbo ūitatis. ī ūtute
dei. p arma iustie a dextris et a
sinistris. p gl'az ⁊ ignobilitatē. p
īfamiā et bonā famā. ut seduc
tores et ūaces. ut q̄ ignorami ⁊
cognoscim'. q̄i morietes. et ecce
uiui'. ut coerciti ⁊ nō mortifi
cati. ut tristes sp̄ aūt gaudētes. sic
egeni. multos aūt ditātes. tāq̄ nt'
hn̄tes et oīa possidētes? Nō est q̄
accēdim' ī dilcōe pauli ap̄li cū ista
legim'? n̄i q̄ cr̄edim' eū ita vixisse?
Viuēdū tū sic ee dei ministris nō de
auditu aliq̄b3 cr̄edim'. s3 intus ap
nos vel pociꝰ sup nos ī ip̄a ūitate
cōspicim'. Illū g' quē sic vixisse cre
dim': ex hoc q'd uidem' diligim'.
Et nī hāc formā quā sēp stabilē
atq3 incōmutabilē cernim' p̄cipue di
ligēm'. Nō ideo illū diligēm' q2
eius vitā cū in carne viueret huic
forme coaptatā ⁊ cōgruētē fuisse
fide retinem'. Sz nescio quomō
ap̄lꝰ et ī ipiꝰ forme caritatē exci
tam' p fidē qua credi' vixisse sic
aliq̄s. et spē qua nos q3 ita posse
viuē qui hoīes sum' ex eo q̄ ali
q' hoīes ita vixert̄ minime despa'.
ut hoc et desiderim' ardēci'. ⁊ fide
cius dep̄cem'. Ita et ipoꝝ vitā fa
cit a nob' diligi forme illiꝰ dilco.
s̄m quā vixisse credūt'. et illoꝝ vi
ta credita ī eandē formā flagrā
ciorē excitat caritatē: ut q̄nto fla
grāciꝰ diligi' deū. tāto cerciꝰ
sereniꝰq3 videa'. Nā ī deo cōspi
cim' ī cōmutabilē formā iustie:
s̄m quā hoīez viuē optē iudicam'.
Valet ergo fides ad cognicōz ⁊ ad
dilcōz dei: nō tāq̄ oīno īcogniti. a'
oīo nō dilc̄i. s3 quo cognisca't mai
festiꝰ. et quo firmi' diligat'.

Quid de amāte ⁊ q'd amat ⁊
Qē aūt dilc̄o vel amore. c x.

nisi

caritas quam tantopere scriptura divina laudat et predicat, nisi amor boni. Amor autem alicuius amantis est: et amore aliquid amatur. Ecce tria sunt: amans et quod amatur et amor. Quid est ergo amor nisi quedam vita duo aliqua copulans vel copulare appetens amantem scilicet et quod amatur. Et hoc etiam in extremis carnalibus que amoribus ita est. Sed ut aliquid purius et liquidius hauriamus, calcata carne ascendamus ad animum. Quid amat animus in amico nisi animum. Et illic igitur tria sunt: amans et quod amatur et amor. Restat etiam hinc ascendere et superius ista querere: quantum homini datur. Sed hic paululum requiescat intentio non ut se iam existimet invenisse quod querit. Sed sicut solet inveniri locus ubi querendum est aliquid nondum id inventum est. Sed iam inventum est ubi queratur. Ita hoc dixisse sufficerit ut tamquam ab articulo alicuius exordii et cetera contexamus.

Incipit liber nonus sancti Augustini episcopi de trinitate. De deo semper querendo. capitulum 1

Trinitatem certe querimus. non quamlibet sed illam trinitatem que deus est: verusque ac summus et solus deus. Expecta ergo quisquis hec audis. Adhuc enim querimus. et talia querentem nemo iuste reprehendat. si tamen in fide firmissimus querat quod aut nosse aut eloqui difficillimum est. Affirmantem vero cito iusteque reprehendit: quisquis melius vel videt vel docet. Querite inquit deum: et vivet anima vestra. Et ne quisquam se tamquam apprehendisse temere gaudeat: querite inquit faciem eius semper. Et apostolus. Si quis inquit se putat aliquid scire: nondum scit quemadmodum scire oporteat. Quisquis autem diligit deum: hic cognitus est ab illo. Nec sic quidem dixit cognovit illum que periculosa presumptio est: sed cognitus est ab illo. Sic et alibi cum dixisset. nunc autem cognoscentes deum. statim corrigens immo cogniti inquit a deo. Maxime que illo loco. Fratres inquit ego me ipsum non arbitror apprehendisse. Unum autem que retro sunt oblitus. in ea que ante sunt extentus secundum intentionem sequor ad palmam superne vocationis dei in christo ihesu. Quotquot autem perfecti sumus hoc sapiamus. Perfectionem in hac vita dicit non aliud quam ea que retro sunt oblivisci: et in ea que ante sunt extendi secundum intentionem. Tutissima est enim querentis intentio donec apprehendatur illud quo tendimus et quo extendimur. Sed ea recta intentio est: que proficiscitur a fide. Certa enim fides utcumque inchoat cognitionem. Cognitio vero certa non perficietur nisi post hanc vitam: cum videbimus facie ad faciem. Hoc ergo sapiamus ut noverimus tutiorem esse affectum vera querendi: quam incognita pro cognitis presumendi. Sic ergo queramus tamquam inventuri. Et sic inveniamus tamquam quesituri. Cum enim consumaverit homo: tunc incipiet. De credendis nulla infidelitate dubitemus. De intelligendis